

Urmașii ne vor fi recunoscători

De cind e lumea și pământul părinții s-au îngrijit de viitorul copiilor lor. E o lege nescrisă a generațiilor. Înaintașii au luptat, au muncit și au făcut sacrificii pentru a asigura o altă viață, mai bună, mai bogată, mai fără griji pentru cei ce vor veni după dinșii. Bunicii au avut grijă de părinții noștri. Cind puterile i-au ajutat s-au gindit și la nepoți și strănepoți. În condițiile grele ale vremurilor de dinainte chiar cu prețul rușii bucății de la gură.

Nu pot să scriu rindurile de față fără să nu-mi amintesc de cuvintele pe care scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea le-a pus în gura marelui Ștefan Vodă :

„Moldova, n-a fost a strămoșilor mei, n-a fost a mea și nu e a voastră, ci a urmașilor voștri, și a urmașilor urmașilor voștri, în veacul vecilor...”

În zilele noastre respectul și prețuirea trecutului glorios al poporului se împletesc cu grija pentru bunăstarea lui de azi dar și cu hotărîrea neșămutată pentru asigurarea „temeliei unui viitor mereu mai fericit al patriei”.

În cuvîntul de închidere rostit la Plenara C.C. al P.C.R. din 27—28 iunie 1966, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, spunea :

„Efortul economic al țării noastre rezultă din ponderea ridicată a fondului de acumulare în cadrul venitului nostru național, pondere care reprezintă 28,5 la sută. Viața, experiența țării noastre și a altor țări, demonstrează că numai afectînd importante resurse materiale, mijloace însemnate din avuția națională, în vederea reproducerii lărgite, se poate asigura mersul înainte al economiei, științei și culturii, ridicarea gradului de civilizație a vieții poporului, înflorirea întregii societăți...”

Și pe bună dreptate secretarul general al partidului nostru arată în continuarea cuvîntului său :

„Generațiile de mine vor putea spune cu recunoștință : înaintașii noștri au făcut totul pentru a asigura poporului o viață îmbelșugată și fericită, au făurit o țară liberă, independentă și prosperă”.

Am în fața ochilor cifrele milioanei de lei investite în economia și cultura țării din 1950 și pînă anul acesta. De la modesta cifră de 5 miliarde șase sute șaiszeci și trei milioane lei în 1950, proporțiile și amploarea efortului făcut de poporul nostru au crescut pînă la cifra de 210 miliarde șapte sute patruzeci și patru milioane lei în perioada 1960—1965.

Numai cu un asemenea efort, numai cu un asemenea volum de investiții s-a putut asigura dezvoltarea economiei și culturii noastre românești, care trezește mirarea celorlalte popoare.

Și dacă așa stau lucrurile pe ansamblul economiei naționale, tot așa chibzuiesc și cei mai înțelepți gospodari ai satelor noastre.

La Pechea, unde președinte al cooperativei agricole de producție este prietenul meu Ion Negoitșă, în perioada anilor 1953—1956, fondul de acumulare era doar de 10,5 la sută, din venitul total, pentru ca să crească la 17,1 la sută în anii 1957—1960 și să ajungă la 19,5 la sută în perioada 1961—1964. O asemenea politică înțeleaptă de intensificare continuă a producției este în strînsă legătură cu creșterea nivelului de trai al cooperativitorilor.

La cooperativa agricolă de producție din Roma, raionul Botoșani, 70 la sută din suprafața arabilă a cooperativei este așezată în pante mari, cu fertilitate scăzută. S-au plantat aici peste 70 de hectare de vie și 105 hectare de livadă. Cooperativa și-a dezvoltat și un puternic sector zootehnic, ajungînd la peste 1200 taurine. În anul 1948 s-a pornit la drum cu un fond de bază de 4756 lei. Astăzi averea obștească depășește 14 milioane lei.

În raionul Negru Vodă din regiunea Dobrogea dacă valoarea proprietății cooperatiste a crescut în perioada 1961—1965 de la 189571 lei la sută de hectare la 306183 lei la aceeași sută de hectare, valoarea retribuiri unei zile-muncă a crescut în lei an de an în chipul următor :

1961 1962 1963 1964 1965

Valoarea totală a retribuiri unei zile-muncă, din care :
În numerar :

23,15 23,31 30,58 34,10 43,38
11,34 13,61 21,72 25,71 33,48

Nu socotesc necesar să mai insist asupra unor adevăruri care sar în ochi de la prima vedere. Să lăsăm acum socotelile pe care le-am făcut în economia satului nostru românesc de azi și să ne înlocuim la economia națională.

Și în anii care vin, investițiile prevăzute în planul cincinal vorbesc de la sine despre proporțiile și efortul pe care poporul nostru este hotărît să-l facă pentru dezvoltarea economiei și culturii noastre.

În perioada 1966—1970 volumul total al investițiilor centralizate din fondurile statului se va ridica la suma de 280 miliarde cinci sute milioane lei. La aceasta se vor adăuga fondurile ce vor fi în-

vestite de cooperativele agricole de producție și de cooperativa de consum și meșteșugărească. O asemenea politică înțeleaptă va asigura îmbunătățirea sistematică a nivelului de trai al populației. Salariul real va spori cu 25 la sută, iar veniturile reale ale țărănimii, cu 20—25 la sută. De asemenea, vor spori, începînd cu anul viitor, veniturile pensionarilor.

Insemnînd aceste ginduri în legătură cu unul din aspectele politicii economice a partidului și guvernului nostru sintem siguri că „generațiile de mine vor putea spune cu recunoștință : înaintașii noștri au făcut totul pentru a asigura poporului o viață îmbelșugată și fericită, au făurit o țară liberă, independentă și prosperă”. Sintem siguri că urmașii ne vor fi recunoscători.

Constantin PRISNEA

MÎNA

Cu mina-am frînt un spic să cadă bobul
cînd vîntul saltă spicele în danț —
cu mina-am frînt un lanț să salte robul
cînd a izbit istoria în lanț.

Cu mina am cutremurat palate
cînd dinastii superb s-au prăbușit, —
cu mina am pus flamuri pe cetate
încît cetatea toată s-a-nroșit.

Cu mina-am ardat trecutul monștru
cum arde, peste timp, incandescent.
Cu mina-am ardat către prezent,

cu mina, către viitorul nostru.
Cu mina mea puternică, stăpîna.
Iar dacă am mințit, să-mi cadă mina!

AI. ANDRIȚOIU

O STRĂVECHE COMOARĂ

ARTA POPULARĂ - obiect de studiu și cunoaștere

Creație seculară a multor zone etnografice în care portul popular s-a dezvoltat în strinsă legătură cu nevoile și aspirațiile oamenilor, în raionul nostru întâlnim un port popular specific Tirnavelor, un port al „Țării Oltului”, iar dincolo de Racoșu de Jos către Brașov, un port specific „Țării Birsei”.

Instituțiile culturale de masă se preocupă îndeaproape de popularizarea creației artistice a harnicului nostru popor.

În acest sens, noi am întreprins unele acțiuni. Expozițiile de artă populară, organizate în cadrul căminelor culturale din raionul nostru, au constituit de fiecare dată un minunat prilej de cunoaștere și valorificare a artei populare. Dintre cele mai reușite amintim expozițiile de artă populară organizate la căminele culturale din Fișer, Viscri, Dăișoara, Dopea, Crihalma, care au atras un număr însemnat de admiratori ai artei populare.

Spectatorii, miile de țărani, au apreciat, de asemenea, parada portului popular, prezentată cu ocazia dialogurilor artistice „față-n față” organizate între căminele culturale din raionul nostru. Cu acest prilej au ieșit la iveală prețioase piese ale portului popular și un bogat inventar de țesături. De la Paloș, Mateiaș, Comăna de Jos, Cuculata, Dăișoara, Bogata-Olteană și Rupea, ni s-au prezentat costume și țesături vrednice de mari expoziții internaționale. Vălitoarea, specifică portului femeiesc de pe Tirnave, căița cu pomeșnicul din zona Făgărașului, zeghea, cioarecii cu pui, pieptarele bogat ornamentate de către talentații meșteri români din Venetia de Jos și Rupea, „bortele cu peunii”, ile cu frumoasele alțițe realizate în tehnica cusutului „pe dos”, sînt doar câteva valoroase componente ale portului popular românesc din acest raion.

Pe linia unor asemenea realizări, amintim și inițiativa unor cămine culturale și biblioteci ca cele din Dăișoara, Cuculata, Hoghiz, Viscri etc., de a împodobi locașurile lor cu obiecte de artă, țesături și alesături populare locale. Piese de ceramică, chindcile, piesele lucrate în lemn, atrag atenția vizitatorilor instituțiilor culturale.

În ansamblul acțiunilor de valorificare și cunoaștere a artei noastre populare, amintim și expozițiile de la casa raională de cultură din Rupea: „Portul popular din sudul Transilvaniei” și „Artă amatoare în regiunea Brașov”, organizate de către muzeele din Brașov și Sibiu.

Comitetul raional de cultură și artă, în colaborare cu comisiile de femei din comune, a inițiat în această perioadă o valoroasă acțiune de popularizare și cunoaștere a portului popular din Tirnava Mare. De curînd, la Crihalma a avut loc o țesătoare tradițională pe tema cunoașterii folclorului și portului popular local. Femeile și fetele participante la țesătoare au apărut în felurite porturi specifice vârstei, reconstituindu-se chiar și unele găтели mai vechi. Interesantă este și inițiativa căminului cultural din Homorod, care, în fiecare an, prezintă în cadrul unei petreceri populare o „paradă a portului popular local”.

Comitetul raional de cultură și artă are în preocupările sale inițierea în localitățile Paloș, Comăna de Jos și Mateiaș, a unor cercuri de cusături populare, iar cu ajutorul unor cadre didactice cunoscătoare ale artei populare locale, va trece la redactarea unor schițe monografice privind portul popular din raionul Rupea.

Prof. Constantin CATRINA
secretar al Comitetului raional
de cultură și artă — Rupea

Șorturi pentru portul femeiesc specific comunei Cuculata-Rupea

PORTUL, o mărturie de milenii

Străveche de peste două milenii, ca și locuitorii acestor ținuturi, arta noastră populară se înscrie în rîndul marilor comori ale lumii. Cu iscusință și migală, datorate deopotrivă talentului și hărniciei, miini îndemnitate au dăltuit în marmoră, în stînci de cremene sau de granit, în lemnul de fag sau de stejar, în zidurile temerare ale cetăților sau în impunătoarele basoreliefuluri, în statuetele de lut sau de bronz; au țesut în cusături aleasă a firului de tort sau de borangic, elemente decorative ale portului popular specific, aparținînd locuitorilor acestor ținuturi. Meșteri minunați i-au semnat artei populare certificatul de naștere încă din cele mai îndepărtate timpuri.

Încercăm să pătrundem tot mai mult în adîncurile vremii, unde s-au plămădit începuturile artistice, primele reprezentări ale frumosului nostru port popular. Salutăm cu pietate prezența strămoșilor noștri daco-romani, bravii bărbați ce-au stăpînit aceste meleaguri acum două mii de ani și ne-au dăruit cu generozitate nu numai fapte pilduitoare de eroism legendar, dar ne-au și lăsat moștenire înalta lor pricepere artistică.

Privim cu aleasă atenție statuetele de lut folosite în riturile de incinerare, din mileniul dinaintea erei noastre, care au fost descoperite la Cerna, în sudul Olteniei. Într-un frumos cadru, cu interesante motive și detalii ornamentale, sînt reprezentate pe figurine costume populare specifice, reliefîndu-se cămășile, catrințele, betele. Cîtă durată în timp și cîtă grijă în păstrarea și transmiterea elementelor de port popular, păstrate ca adevărate comori ale artei pînă în zilele noastre. Cercetăm de asemenea cu emoție scenele reprezentate atît de măiestrit în basoreliefulurile Columnei lui Traian și la monumentul de la Adamclisi. Autentice dovezi materiale și martore peste timp, scenele înfățișează aspecte din timpul luptelor dintre daci și romani, precum și din viața populației băștinașe geto-dace. Reprezentările sînt o mărturie a portului populației autohtone. Pe monumentul de la Adamclisi, de exemplu, se găsesc elemente ale portu-

lui din care se disting hainele de țesătură de lînă, element caracteristic și în portul popular de astăzi. Pe Columna lui Traian sînt săpate scene în care se disting grupuri de daci purtînd glugă, elemente de asemenea caracteristice în portul populației noastre de azi ce locuiește în regiunile muntoase.

Pe figurinele descoperite în Ciorna sînt redată și alte piese importante din portul populației băștinașe, dintre care am vrea să menționăm catrința, piesă tipică a port și care este confirmată prin tirziu și prin alte documente (de exemplu în pictura murală din secolul XVIII). De asemenea, pe unele figurine aparținînd culturii Cucuteni și Vădastra apare un alt element autohton și anume folosirea fustei în portul popular.

Cele mai multe mărturii despre portul popular românesc le găsim desigur, mult mai tirziu, cînd s-au ferite atestări documentare prin texte și gravuri reliefează tot mai mult structura și evoluția portului nostru popular. Dintre acestea amintim acele scene grafice care înfățișează grupuri de țărani români — în frumosul port popular — în lupta de la Posada (1330); picturile bisericilor din Strei-Singeor (1409), Ribîța (1417) sau emblemele din 1556 a breslei bijutierilor din Brașov, reprezintă femei în frumoase costume populare; de asemenea, sînt redată elemente caracteristice portului popular „Descrierea Moldovei” a lui Dimitrie Cantemir; în picturile murale ale bisericilor și mănăstirilor un apar chipuri de ctitori țărani.

În toată evoluția sa, portul popular nu s-a schimbat în caracterul său. Sub aspect etnografic și artistic, importante piese în structura costumului popular românesc care întregesc și chiar desăvîșesc linia de ansamblu a portului s-au păstrat pînă astăzi.

Primele începuturi artistice, fondul cărora s-a altoit și a luat mare dezvoltare portul popular românesc, reprezintă o tradiție aleasă păstrată și valorificată cu grijă prin toate mijloacele. Ea se întregărează în cultura noastră spirituală cuprinsă în limitele multor veacuri și chiar milenii.

Romeo CREȚU

CASELE DIN DUMBRAVA

Viața țăranilor cooperatori din Dumbrava-Ploiești e din an în an mai prosperă. În comună sînt multe case noi, frumoase și confortabile, interioare cu mobilier modern. În construcția caselor se întîlnesc tot mai des procedee artistice noi,

motive de artă aplicate îndeosebi la înfrumusețarea exterioară a locuințelor. În locul unor lucrări simple (altădată peretele casei se lucra „drept” adică fără înflorituri), de cîtăva vreme înapoi apare o tehnică nouă: lucrătura în ciment, cu o gamă de motive decorative interesantă, aplicată într-un mod destul de ingenios. Motivele decorative, pe numele lor popular sînt: „strugure”, „covor”, „spice de griu”, romburi etc.

Îată-l pe Gheorghe Mihalcea, zidar din Dumbrava, surprins în procesul creației sale — aplicînd la fațada unei case motivele indicate mai sus, în mortar de ciment.

Artistul local demonstrează, spre exemplu, cum a realizat el, cu unelte simple, „spanoletă” și „cațaveică”, la partea de sus a fațadei casei, o lucrare de artă populară avînd ca motiv „struguri”, iar la partea de jos, a aceleiași fațade, cum se exprimă el, „covor”. E adevărat că aceste motive se mai întîlnesc fie în țesături de casă fie în arta decorării lemnului. Dar acum asistăm la o transpunere a lor în mortar trainic de ciment, la împodobirea pereților (fațada în special), la stîlpi de porți, garduri și intrări de locuințe.

Ion CHELCEA
cercetător etnograf

FATA DE LA TĂMAȘEȘTI

Așa vine într-un ceas de ră-
zămă, dându-se să-și cumpere
ciocolată. A adus după ea de
la București acest mic tablet. Cine
știe că o președintă și deputată
nu-și poate îngădui un răsfăț atât de
nevinovat? Mai virstnicii din coope-
rativă o îndrăgesc fiindcă-i de vîrsta
fetelor lor. În muncă însă raporturile
capătă coloritul sobru de care este
nevoie. Dimineața, contabilul îi întin-
de ceremonios actele spre semnare. Pe
fiecare din ele apare, cu trăsături de-
licat feminine dar ferme, același
nume: președintă, ing. agronom Fel-
icia Zăvoianu. Îi scrie unei cunoștințe
la București: „Numai ochii mi-au
rămas verzi. M-am înegrit, vîntul
mi-a înăspriț fața.”

Pleacă cu șaretă peste cîmpuri cînd
își începe pitpalacul cîntarea din zori
și vine seara, învăluită, cum spune
ea „în cea mai dulce oboesală din
lume”.

Au ales-o președintă în 1963, fără
nici o reținere. Le-a inspirat incre-
dere prin niște calități pe care le
purta cu ea firească, cum își poartă su-
risul, gesturile sau vorba. Au ales-o
fiindcă lucrurile mergeau slab în com-
partimentele cheie al organizării și în
sectorul zootehnic, și fiindcă ea ară-
ta ca ingineră, energia și pricepe-
rea convenită, dar și un atașament cu
deosebit față de sat și de oa-
meni.

Unii credeau că simplul act al
schimbării președintelui va face mi-
nunii. Dar fata știa că minunile sînt
acolo în adunarea aceea de oameni,

multe nescocase încă la iveală. Auzise
vorbindu-se de atîtea ori și-n atîtea
locuri de rezerve interne, rezervele
ascunse, care există oricum la un
astfel de colectiv și care le-ar putea
dovedi celor de aici că potențialul lor
moral e nescocut.

Era lecția pe care n-a făcut-o nici-
odată în facultate, fiindcă acolo lipsea
tocmai subiectul acesta pe care-l avea
acum în față, atât de vast, de original
și de plin de surprize, oamenii.

„N-aș fi putut realiza nimic singură.
M-au ajutat, primii, comuniștii din
sat, care s-au dovedit cei mai recep-
tivi la schimbări. Ei au atras întreaga
masă de săteni la acțiuni”.

De atunci, i-a văzut de atîtea ori pe
oameni aprobînd prin ridicarea mîinii
hotărîrile adunării și, mai tirziu, luînd
parte la împlinirea lor. Era lucrul pe
care l-a și dorit.

Anul acesta vor culege stru-
guri și poame de pe un teren din cele

asa-zise „în afara circuitului agricol”
— plantat cu trei ani în urmă.

Au ridicat trei baraje pe apa Gla-
vacioului. S-a putut strînge apă pen-
tru irigarea grădinii.

S-a mărit de doi ani ferma de vaci
cu 115 capete, din alocările la fondul
de bază, făcute cu grijă și potrivit sta-
tului. Urmarea imediată a fost creș-
terea simțitoare a cotei sectorului
zootehnic la venitul anual.

Dar tot punerea în valoare a unei
rezerve se cheamă și întărirea răs-
punderii față de soarta producției. Re-
producem mărturisirea lui Marin Vol-
tin, simplu lucrător în cîmp. „...De
cînd punem bobul în pămînt, pînă
strîngem bucatele, stăm numai într-o
încordare. (Vorbea, vedeți bine, la
plural). Înainte n-am fost așa. Ne lu-
cram fiecare petecul și atât...”

Dinamica venitului, dinamica valo-
rii zilei-muncă, dinamica fondului de

bază, cu un cuvînt dinamica existen-
ței lor e ascendentă continuu.

O mărturisesc datele simple dar
atrăgătoare aflate la contabilitate.

Înviorarea produsă în sectorul zoo-
tehnic este însă cel mai demn de re-
ținut. În trei ani (1963—1966) pro-
ducția de lapte s-a dublat. Cum? E-
numerarea indică tot atîtea modalități
nefolosite înainte sau prost folosite:
îmbunătățirea efectivului matcă cu
animale tinere din rase productive;
eliminarea animalelor degenerate; o
hrănire rațională. Aproape întreaga
producție anuală de lapte a fost rea-
lizată în primele șapte luni ale anului.
E o performanță la care cooperatorii
din Tămășești-Videle nu au avut pînă
acum curajul să sperie. Și fiindcă am
ajuns la categoria „curaj” ne vom de-
plasa cu ea acolo unde-i stă cel mai
bine, în scrutarea viitorului.

Socotînd după ritmul de acum se
poate depăși în continuare producția
animalieră, se va face o îngrășătorie
de tineret taurin cu două cicluri de
îngrășare. Se vor iriga culturile de
cîmp și cele furajere pentru ca anii
secetoși să nu le mai poată dijmui re-
colta. Se prevede creșterea puterii
economice a cooperativei și a veni-
turilor revenînd fiecărui cooperator.
Cu migală și simț al certitudinii au
prevăzut totul. „Sîntem o părticică din
planul cel mare al țării — spunea in-
ginera-președintă. Așa că ne-am eș-
alonat puterile și visele pînă în 1970”.

V. TOSO

ZILE DE IULIE

Căminul cultural din Potlogi, frun-
taș pe raionul Titu, nu se des-
minte ca unitate activă nici în
timpul verii, cînd satul întreg
este la cîmp, iar cotele muncii cultural-
artistice înregistrează o descreștere.
Pentru directorul Ion Popescu și pen-
tru activul obștesc al căminului, ano-
timpul cald nu este nici de cum sezon
mort și prilej de lîncezeală. Ei folosesc
fiecare început și mijloc de săptămîină
informîndu-se pe teren, culegînd date,
și fapte pentru manifestările pro-
gramate sîmbăta și duminica sau pen-
tru altele mai îndepărtate.

În broșura recent editată de Comi-
tetul regional București al P.C.R. și
intitulată „Căminul cultural în viața
satului” (Din experiența căminului cul-
tural Potlogi, raionul Titu, regiunea
București), pot fi citite următoarele:
„Pe directorul căminului cultural, Ion
Popescu, îl găsești adesea la sediul co-
operativei agricole de producție, în di-
ferite sectoare de muncă, la cîmp sau
în cadrul fermelor de animale, la sfatul
popular, la cooperativa de consum, în
bibliotecă sau pe ulițele satului, discu-
tînd cu oamenii, informîndu-se asupra
mersului lucrărilor agricole și a altor

aspecte din viața comunei, popularizînd
manifestările ce vor avea loc la cămin
sau culegînd opinii cu privire la cali-
tatea manifestărilor desfășurate an-
terior”.

Tocmai prin aceasta se caracterizează
stilul de muncă al directorului Ion
Popescu și al celor care îl sprijină:
contact permanent cu terenul, cunoaș-
terea problemelor care-i frămîntă pe
cooperatorii agricoli. Ca rezultat al le-
găturii strînse cu viața satului, comu-
nistul Ion Popescu — pe care fotore-
porterul l-a surprins într-una din zi-
lele de iulie — organizează manifestări
interesante, atractive și utile.

Cooperatorii agricoli fruntași în
muncă sînt sărbătoriți la căminul cul-
tural. Această cinste li s-a făcut în ul-
tima vreme îngrijitorilor de animale
Gheorghe Dumitrașcu și Tudor Ștefan,
precum și brigadierilor Vasile Apostol
și Dumitru D. R. Preda.

Intrecerea a scos de curînd la iveală
un nou fruntaș: mulgătorul Petre Ză-
voianu. Pentru a cunoaște succesele
viitorului sărbătorit, directorul cămi-
nului (vezi fotografia alăturată) l-a
vizitat, cale de 6 km dus-întors, la ta-
băra de vară.

N. CULCEA

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

PE VALEA CĂLMĂȚUIULUI

Harta raionului Drăgănești-Olt se va îmbogăți
curînd cu un ochi de apă albastră inexistent pînă
acum. Este vorba de lacul de acumulare ce va lua
ființă pe Valea Călmățuiului, prin eforturile unite ale
cooperatorilor agricoli din comuna Crîngeni. Ei au
barat calea rîului, unînd dealurile care îl străjuiesc
cu un dig de peste 600 metri lungime și de 30 metri
lărgime la bază. În spatele impunătoarei stavile de
pămînt și beton, crește lacul de dimensiuni nu mai
puțin demne de luat în seamă: 8—10 metri adîncime
și sute de mii de metri cubi ca volum. Această uriașă
masă fluidă va fi folosită la irigarea cîmpiei înve-
cinate. Ogoarele nu vor mai suferi de arșița verilor
secetoase. Irigarea va asigura producții constant su-
perioare.

Dar mai e ceva. Lacul va fi populat cu pește. Ma-
lurile plantate cu plop. Vor fi aduse bărci de agre-
ment și va fi modernizată șoseaua care duce spre
acest rai acvatic. Astfel, pe lîngă importanța sa eco-

nomică, mica „mare” de la Crîngeni va avea și o
însemnătate turistică.

Prof. Gh. OANCEA

DUPĂ PRIMUL CICLU DE PRODUCȚIE

La cooperativa agricolă din comuna Drăganu-
Pitești, s-a făcut primul bilanț al veniturilor aduse de
sera construită astă iarnă, pe 400 m.p. De pe această
suprafață, deocamdată restrînsă, s-au recoltat și va-
lorificat ardei și roșii timpurii în valoare de aproxi-
mativ 65 000 lei. Cheltuielile făcute cu construirea
serei nu au depășit 62 000 lei, ceea ce înseamnă că
primul ciclu de producție a fost suficient pentru re-
cuperarea sumelor alocate și chiar pentru realizarea
unui câștig.

Astfel, de eficiența economică a serei, cooperatorii
agricoli din Drăganu s-au convins prin propria lor ex-
periență. Ei vor trece de îndată la extinderea serei
cu 600 metri pătrați. La Drăganu se afirmă noi cadre
de leucicultori, în fruntea lor situîndu-se, pentru
pricepere și hărnicie, tehniciana Petria Cojocaru.

Gh. CRUCEANĂ

Revista „Colocvii” la nr. 1

A apărut Colocvii, revistă despre școală, familie și societate.

Publicație lunară editată de Ministerul Învățămîntului, Colocvii are menirea să contribuie la îmbunătățirea muncii de educație a tinerelor generații, la întărirea propagandei pedagogice, înlesnind schimbul de experiență între toți factorii educativi. Colocvii mobilizează de la primul său număr opinia oamenilor de știință, de artă, a cadrelor didactice, a părinților, stimulînd inițiativa creatoare în tot ceea ce este legat de educarea și formarea, — din sinul generației tinere — a omului nou, omului epocii noastre mărețe.

Urăm din inimă revistei Colocvii să-și îndeplinească cu succes nobila misiune.

Peste trei zile se va deschide tradiționalul Festival al cîntecului, dansului și portului popular, manifestare anuală a folclorului nostru. Timp de o săptămîină, între 31 iulie-7 august, pe scenele de pe litoralul Mării Negre, Valea Prahovei și la teatrele de vară din capitală, vor răsuna cîntece și jocuri populare interpretate de aproape o mie de artiști amatori din diferite regiuni. Pe lângă cîntecele și jocurile populare românești cunoscute și apreciate și peste hotare, festivalul va prilejui și o adevărată paradă a portului românesc, o veritabilă trecere în revistă a celor mai frumoase costume naționale de pe întinsul țării.

Cînd veți citi aceste rânduri ansamblurile folclorice din regiunile Argeș, Crișana, Dobrogea, Galați, Maramureș, Mureș-Autonomă Maghiară și Suceava vor fi în drum spre Sinaia și Predeal, spre București și stațiunile de pe litoral, ducînd cu ele nepieritoare comori folclorice ale plaiurilor lor. Artiștii amatori din Țara de Sus vor prezenta o dată cu dansurile specifice și frumosul port sucevean, renumit prin budișele împodobite cu blană de jder și cusături albe. Ansamblul folcloric din Suceava va prezenta datini și obiceiuri vechi legate de sărbătorirea Anului Nou.

Regiunea Crișana va înfățișa un program inspirat de tradiționalul Tîrg de fete de la Găina, îmbogățit cu aspecte și obiceiuri din viața nouă a satului contemporan, iar alături de ele și unele momente folclorice din zonele Arieșului, Crișului și din Munții Apuseni. În cadrul programelor date de artiștii amatori din regiunea Crișana, va apărea pe scenă și cunoscuta solistă amatoare Maria Precup, laureată a concursurilor republicane și a Festivalului Internațional de folclor de la Cairo, din anul 1964.

În spectacolele ansamblului folcloric din Argeș, un punct deosebit de atractiv îl va constitui dansul călușarilor din Vilcele și Colonești impresionant prin vigoarea și vitalitatea jocului, prin frumusețea costumației. În fața spectatorilor vor evolua și virtuozii dansatori din comuna Stoicănești, care după încheierea festivalului vor întreprinde un turneu în R.P. Albania, prezentînd nu numai jocurile argeșene, ci și dansuri populare din Moldova și Transilvania, pe care le execută cu aceeași măiestrie ca pe cele de pe meleagurile lor.

Oltenii vor aduce pe scenă renumitele lor cîntece populare, dansurile cu mișcări juși și mărunte, cu încredințări și opriri în aer. Nu vor lipsi de la acest festival nici vestitele țaraturi din Gorj și Mehedinți, nici flautiștii de la Roșiile, cîntecele din nai și ocarină iar cunoscuta și fermecătoarea melodie a Ciocîrlei va întregi în mod armonios spectacolul ansamblului folcloric din această parte a țării.

Artiștii amatori din regiunea Galați vor înfățișa pe scenele festivalului comorile de neprețuit ale folclorului din Vrancea, de pe plaiurile unde s-a născut Miorița. În cadrul acestui ansamblu vom întîlni buciamașii din Spulber și vestiții flueraiși din Paltin, laureați ai celui de al VII-lea Concurs.

Prin frumoasa poartă maramureșană, ea însăși o oglindă a artei populare, își va face apariția o originală Nuntă de la Oaș, iar artiștii amatori din Dobrogea vor fi prezenți cu dansurile și costumele lor frumoase, cu vestiții cimpoiști și flueraiși, cu virtuozii cîntecului din solz de pește, atât de cunoscut și răspîndit pe meleagurile dobrogene.

Pe scenele festivalului, în interpretarea ansamblului folcloric al Regiunii Mureș-Autonomă Maghiară, spectatorii vor putea admira folclorul de pe Mureș și de pe Valea Tirnavei, Dansul fetelor de la Căpîlna, pe dansatorii din comuna Filea, din zona folclorică a Beghinului și pe neîntrecuții flueraiși din Hodac.

Cele cincizeci de spectacole care se vor prezenta în cadrul festivalului vor constitui o adevărată sărbătoare a artei noastre populare, cuprinzînd alături de aspecte ale folclorului vechi, cîntece și jocuri izvorite din realitățile de astăzi care exprimă mîndria poporului nostru pentru mărețele succese obținute în construirea socialismului în Republica Socialistă România.

Nu mă mai sperii iarnă!

de SŪTŌ ANDRĂ

Trec zilele toamnei. Ale câteva biete prunișoare uitate prin virfuri de rămurele se zbrăcesc din ce în ce; lunca și grădina întîmpină zorile, învelite în alb lințoliu de brumă. Azi-noapte pînă și apa priiașului a orbit. E vorba cu care vecinul meu înțelege să-mi dea de veste că a sosit gerul. În zilele căderii frunzelor, părea că o mină nevăzută dezvelea fruntea satului de vîlul ce îl acoperise pînă atunci, așa că acum sar în ochi rînille și cicatricele goli-ciunii lui. Vara a fost dată în lături, pășind în locul ei realitatea goală-goluță mai rece mai sumbră. E o realitate care îți dă puțința de-a lua în seamă fiecare amănunt, pînă la ultimul arac. Abia acum îmi dau seama că adăpostul păsărilor s-a cam lăsat într-o rîină iar peretele mai dosnic al casei a-nceput să fie măcinat de igrasie. Diafana și înmiresmata maramă a liliacului de la poartă s-a destrămat încă din primăvară, frasinul din drum s-a despuiat astă-vară, grădina de legume și-a pierdut podoaba odată cu venirea zilelor de toamnă. Lipsit de legătura panglicilor verzi ale vegetației, satul pare oarecum lăbărțat; dă impresia că clădirile s-au mai depărtat unele de altele și că dimburile de lut au ajuns mai aproape de ferestrele noastre. Un grangure a țîșnit de pe gardul frate bun cu cel din romanța care vorbește despre un sărut dăruit printre uluci...

Pădurea-i o adunare de pipemiceli, pe romanticele dealuri, încălțările plugarului se-narcă cu kilograme întregi de lut cleios. La asemenea treabă încălțăminte solidă e de rigoare. Frățiorul meu, Joșca, pare să-mi fi ghicit gîndul: intrînd în casă mă întîmpină cu vestea că de la Tîrgu-Mureș au sosit cizmele cele noi ale măicuței noastre. Băiețutul mă ia în brațe și mă strînge așa de tare, de-mi prîie oasele. Se repede-n curte, dă cu căciula-n ciine spre a-i da și lui de știre, pesemne, că au sosit cizmele cele noi...

Proba cizmilor este aminată totuși pe deseară, după cină. În timp ce întulecăm papîcașul de pul, amintirile axate pe probleme de încălțăminte sînt depănate doar în termeni generali: Ne aducem aminte cum, pe vremuri, mergeam la școală pe catalige. Ba că și doamna preteasă tot pe catalige se ducea, duminica, la biserică. Azi cataligele au fost detronate de țeftina cizmă de cauciuc.

Veni apoi vorba despre încălțăminte în care pornim, pe vremuri, la Aiud, la învățătură mai înaltă. Ghetelul erau, de fapt, ale frățiorului meu. Așa că, purtînd-le, mi se umflaseră de-a binelea picioarele.

Perechea de încălțări, mai precis perechea de bocanci bine imbibăți cu ulei de mașină, cu pîngele ca vai de lume și cu fețele peticite cu bucățele de piele mereu de altă culoare, era un vis. Un vis de care se legau unele puțințe de hoinăreală. Un vis aidoma celui al cărui obiect este, azi, Fiat-ul... Vineștile întînderi incrementate de ger, ogliada de gheacă ce acoperea lunca, perdeaua de ninsoare ce cădea și se învălmășea, feeric, prin precăma sărbătorilor de iarnă, vălurile misterioase a tufelor de soc încărcate cu promoroacă, toate acestea apărînd prin liliachia perdei a negurilor după-amiezilor de iarnă, erau priveliști tare chinuitoare pentru noi, copii, căci trebuia să ne resemnăm a le privi doar prin fereastră. Eram patru frați, la fel reduși săptămîni la rînd la stabele posibilități de încăierări și trînte pe care ni le oferea odaia strîmtă. Ne găseam, care va să zică, într-o situație asemănătoare aceleia a cărăbușilor închiși de-a valma într-o cutie de chibrituri. Bunicului îi

Întoarcere

Așteptați-mă, oameni buni,
mă voi întoarce!
Mă cheamă inima voastră,
în inima mea crescută —
pom cu roade-n rod,
cărare durută!

Legați spice galbene
la cumpăna de fîntînă
să știe că-s de-a voastră,
țărancă
purtînd însemnul
în sînge și-n mină!

Aprindeți focurile-n vetre
și puneți laptele
la fiert.

Eu, fica voastră,
pe-nserat m-oi întoarce!
E-atîta vreme de cînd aștept!

Maria BĂRBULESCU

revenea sarcina de-a face dreptate și de-a păcea printre noi, lucru pe care îl săvîrșea cu urecheală și cu cîte un ghiont plasat tocmai se cădea...

Bătrînul se găsea într-o situație relativ mai ușoară. Aș putea spune: într-o situație privilegiată. În trei ani își confecționa el însuși, din două buci de piele cît basmaua, cîte o pereche de opincii și de-o croială cu totul modernă. (De notat zeghea și cioarecii tot de mina lui erau făcuți pînură de casă. N-avea el treabă nici cu înțesăturile, nici cu literatura!) Opincile bine căptușite și încălțate peste o strașnică garnitură de țîșnit asigurau deplină libertate de mișcare. Pe cînd (se chema că sîntem feciori de meseriaș, dar era să umblăm în opinci?) În rușinea noastră purta strămoșeasca încălțăminte vedea el, că era un simptom al degradării moravurilor... Că să împiedica să se veselească alături de noi, că Vinerea-Marș, taică-meu își făcea apariția, și du-se de la un cumătru, circaci de meserie, prin al treilea sat, în chip de adevărată recuză țîșnit, purtînd în spinare preț de-o jumătate de încălțăminte proaspăt pingelită și peticită. Prin prindea a pluti fine miasme de clei de cizmă timp ce noi ne delectam în mareața priveliște a lor de potcoavă pe care le lăsam, urme ce erau vîratele mesaje ale viitoarelor bucurii.

Cam asemenea amintiri depănăm, cînd mai de sorbind lucirile și miremele ce ne trimetea, a țîșnit ei, perechea de cizme noi, a măicuței! Vedeam, în acele cizme, un fel de urare în Tîndăleam, voit, pentru ca întîlnirea mamei cu vis al ei, de față, să nu fie tulburată de nici de preocupare casnică. (Ce-i drept, nu era pereche de cizme, dar nici una din cele două atunci nu fusese ca asta: Erau cizme otova, rate de pe la vechituri. Sau cizme noi, de co-făcute de cine știe ce atelier de-a doua sau mină.) Iată-o însă acum față-n față cu capodop care a dorit-o mai bine de patruzeci de ani! Pe asta de cizmulițe ușoare ca fulgul, cu tocuri cu căptușeală moale. Încălțări cu scîrț, care și privirile, dar și invidia... Bucuria flutură în ei ce taie sprintene mămăliga-n felii, în gestul cu care își îndreaptă barîșul... Pe obrazul ei apărut lucirile tinereții și tot ce se grăsea în ceas în casa noastră e îmblizit și umanizat și ei zglobiu.

— Ei! Ia să vedem oleacă cizmulițele alea! În cele din urmă. Iar noi, pătrunzînd în oda față, căutăm să înălțurăm tot ce ar fi putut în desfășurarea evenimentului...

Taică-meu a ridicat nițel feștila gazoniței ca lumina ce cade pe fețele noastre să aibă mai solemn. Iacătă-o și pe vecina! Abia în casă privirea ei s-a și oprit asupra cizmilor. Și-a răsărit brațele și a rămas pal: Tulai, în mîndre! Mama s-a așezat pe dunga patului descălțat de vechiturile pe care le poartă.

Iată că cizmulițele au prins a lucii în pi-mamei: creșturile lor netezesc creșturile de pe celei ce le-a încălțat, călciele sînt din cele ce sînt scînteii, căptușeala e moale și promite a ține Mama le mîngie turețile, șezînd, apoi mă cu privirea:

— Mulțumesc, feciorașul meu!

— Calci bine-n ele? o-ntreb.

Mama s-a ridicat în picioare și dă să facă pași. Dar iată că s-a prăbușit iar pe pat, vîiet E tare rușinată și ne cere iertare pentru fa-picioarele ei noduroase și pline de varice nu potriveșc în cizmele cele noi:

— Doamne-Dumnezeule! și eu care n-am țînut zice, ascunzîndu-și lacrimile în dosul unui și de rîs.

Fum și scrum s-a ales din toată atmosfera rească... Taica s-a apropiat de ea și, cu mișcă-văielnică, umbli să-i îndrepte culele minecilor:

— El! zice, luînd-o spre ușă. Apoi, ieșînd în simte nevoia de-a așterne un zăbranic asupra ciunii care l-a curins: găleata e goală. O um cu apă limpede din fîntînă. Secura e alături. Să facă surcele pentru locul ce trebuie așlîțat în dreptul ferestrei e un brăduț, înalt de-un om. Or fi vreo zece ani de cînd l-a sădit. An măsoară creșterea, centimetru cu centimetru. n-a ajuns să-l clatine vîntul ce-i vijlie printre stîm amîndoi lîngă brăducean cotrobăînd prin gujele firave și moi. Tata începe să-mi explice dul e un copac care nu țîne seamă de trecere. Eu înțeleg însă că tot perechea aia de cizme îi gîndurile.

— Veniți în casă! ne strigă mama.

Cizmele stau, blegoșate, la capătul patului.

— Trebuie să găsim pe cineva, să le vindă țărăște mama, aranjînd, tare-ncurcată, peme de parcă acum ne-am fi sculat.

Văzîndu-mă trist începe să mă mîngie rug să o lert că afurisitele alea de picioare a razna...

— Vezi, măi băiete! Omul uită cîteodată l-au trecut pe deasupra capului, socotînd că veșnice. Că de n-ar fi așa, m-aș fi încumetă potesc cizmulițe cu tureți țepapene? Am uitat... uitucenia de cap!

Apoi mă prinde iar în brațe, cerîndu-mi, ne-lertare...

În românește
Nic. A. STĂV

Scriitori români contemporani

SÛTÔ ANDRÁS

Născut la 17 iunie 1927, în comuna Cămăraș din regiunea Cluj, Sütő András a debutat în literatură la vârsta de 21 de ani, cu povestirea Biruință-n zori, socotită, atunci, ca o realizare însemnată a literaturii noastre noi. Nu numai debutul la o vârstă timpurie explică fecunditatea acestui bogat și adinc artist, ci și faptul că feciorul de țaran se indeletnicise încă din adolescență, după eliberare, cu gazetăria și apoi cu literatura. Colindând, ca ziarist, satele, el a văzut cu proprii lui ochi ridicarea clasei sale, a urmărit-o luptând cu grofii și chiaburii. A trăit, mai ales, pe propria sa piele anevoințele începutului și s-a lovit de birocratismul care sufoca uneori elanul celor ce luptau pentru construirea vieții noi. Trăind perioada dramatică cind frații săi porniseră cu îndrăzneală, împotriva moșierimii, declarând război lipsei de demnitate, lașității, tuturor semnelor trecutului, scriitorul le-a oglindit și satirizat în povestirile sale, numărând 14 volume și două piese (Mireasa descultă, în colaborare cu Hajdu Zoltan și Nunta la castel). Pe nesimțite lupta aceasta de zi cu zi se transformă în scrisul tinărului scriitor în imagini artistice, la forma umorului caustic.

Literatura lui Sütő András ilustrează etapele construirii socialismului în patria noastră. Putem afirma că și profilul scriitoricesc al scriitorului s-a conturat în focul conflictelor pline de veridicitate, de aceea scrisul său poartă pecetea caldă, convingătoare, a realității înconjurătoare, a faptului trăit direct.

Prin ce atrage și interesează literatura lui Sütő András? Nu numai prin imbinarea umorului, satirei directe, cu o expresie curgătoare, plină de

mişcare și culoare, dar și prin faptul că umorul lui caustic are rolul unui cauterizator moral. În Rătăcirile lui Salamon, de astă dată nu în genul scurt, căci nuvela are proporția unui mic roman, Sütő András trece de la umorul de situații la analiza adâncurilor sufletului omenesc. Voind să descopere ce-l indeamnă pe om spre bine și ce-l mină la rău, scriitorul folosește satira socială. Procesul analizei se petrece în cadrul cooperativei agricole, prozatorul demonstrând cum o rică personală poate umbri și principialitatea unui om ce se vrea devotat partidului și pe care intervenția maselor îl determină să vadă adevărul.

O altă racilă pe care scrisul lui Sütő o combate cu precădere, e pacostea birocratismului, ca de pildă în Mămăliguța cu brinză. Tema revine în Cireși tomnatece: în chip neprevăzut Kalapos Károly are de suferit efectele birocratismului tocmai de pe urma fiului său.

Să nu se creadă cumva că inteligentul și finul umorist aduce în scenă numai personaje negative. Înfățișând, în scrierile sale viața țărănimii în timpul regimului burghez și-n primii ani de după eliberare, Sütő András și-a ales eroii dintre aceia ce contribuie la reușita transformării socialiste a satului. Zugerând grandioasele înfăptuiri realizate de oameni sub aparența modestă a eroismului muncii de fiecare zi, scriitorul consacră cele mai valoroase pagini din opera sa personajelor luminoase care se dăruie cu generozitate cauzei progresului social, ca flăcăiandrul Ferkó din Candidatul necunoscut, ca acea Sándor Ezzi, soția președintelui unei cooperative, care, spre uimirea soțului e propusă de obște candidată pentru a fi aleasă deputată în Marea

Adunare Națională sau Kati, inimoasa și merituosă tractoristă din A 7-a față. Cind citești, captivat, Opinci noi urmărind pe copilul plin de inițiativă și candoare, cind îl cunoști pe mecanicul comunist Andrei, pe Suzana Bugár, pe Dudás din Izbîndă-n zori de zi îl vezi la față pe cetățeanul Sütő András luind parte, combativ, la orice dezbateri unde se confruntă lucrurile în plina lor desfășurare și unde e nevoie de un cuvânt exact, curajos, răspicat. Cunoșcîndu-l personal, îți spui: Ce minunat se întregesc cetățeanul și scriitorul militant în ființa lui Sütő András!

Camil BALTAZAR

Vizionați filmul

CĂSĂTORIE
DE FORMĂ

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR DIN R. S. CEHOSLOVACĂ

Scenariul și regia:

PAVEL KOHOUT

Imaginea:

JOSEF ILLIK

Muzica:

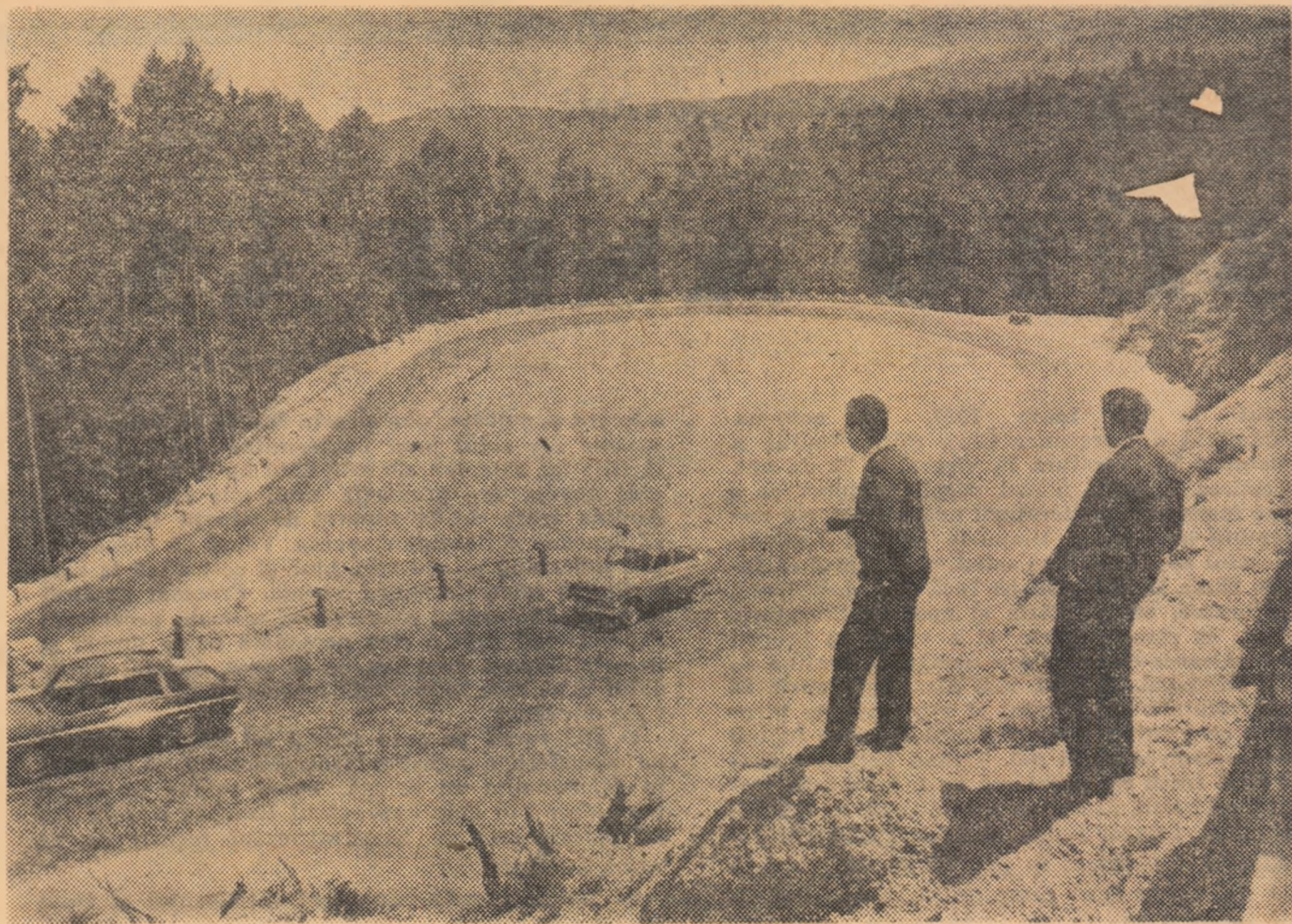
L. SIMON

Cu:

MARIE DRAHOKOUPILOVÁ
RADOSLAV BRZOBOHATÍ
M. JUNÁSEK
IVA ZANZUROVÁ
LIUBOMIR TOKOS
FRANTISEK NEMEČPiatra Bardosului din Chelle
Bicazului

Foto: GH. VINȚILĂ

CIRCULAȚIA VEHICULELOR ȘI PIETONILOR DIN MEDIUL RURAL

Vedere a noii șosele Brașov—Poiana Brașov

Se știe că circulația rutieră, la începutul și sfârșitul zilei, atinge un maximum de intensitate nu numai în orașele mari, ci și în mediul rural, unde, pe drumuri publice, pot fi întâlniți bicicliști, căruțași, tractoriști și pietoni, care se îndreaptă spre locurile de muncă sau se întorc acasă. În aceste ore de vîrf, pe drumurile naționale, la ieșirea din comune poate fi observat un adevărat lăuș de oameni și vehicule ce se desprind spre destinații diferite: întreprinderi de stat, cooperative agricole de producție ș.a. De cele mai multe ori, pietonii și conducătorii de vehicule dovedesc că și-au însușit și respectă normele legale de circulație. Din păcate, sînt și situații cînd circulația pe drumurile din mediul rural nu se desfășoară normal, cînd se petrece cîte un accident de circulație și, în mod firesc, se pune întrebarea: care este cauza accidentului, unde s-a comis greșeala?

În legătură cu comportarea participanților la circulația pe drumurile publice din mediul rural, conducători de vehicule și pietoni, am avut o convorbire cu tovarășul maior CONSTANTIN GRADINARU, locțiitorul șefului Direcției Circulație din Direcția Generală a Miliției.

— Se spune de cîte unii că accidentele de circulație apar datorită ghinionului, întîmplării sau unor împrejurări banale. Cum stau lucrurile în realitate? Cine și de ce provoacă de obicei accidentele?

Realitatea demonstrează că accidentele de circulație, atît în orașe cît și în mediul rural, sînt provocate de acei conducători de vehicule sau pietoni, care nu cunosc, sau dacă cunosc, nu respectă regulile stabilite pentru circulația pe drumurile publice. Vom întări cele afirmate, relatîndu-vă cîteva accidente de circulație comise de conducători de vehicule din mediul rural.

Biciclistul Negrea Gheorghe, circula pe partea stîngă a drumului, în direcția de mers, pe traseul Tg. Jiu-Ploștina, în momentul cînd a vrut să se angajeze pe partea dreaptă, a fost lovit de autocamionul nr. 29.703-01, condus de șoferul Plicior Ion. Accidentul s-a soldat cu rănirea gravă a biciclistului. Care a fost cauza accidentării biciclistului Negrea Gh.? Nerespectarea regulilor de circulație este foarte clar în evidentă în cazul acestui accident. Biciclistul a circulat pe partea stîngă a drumului. Or, în regulamentul de circulație se menționează că toate vehiculele vor fi conduse pe partea dreaptă a drumului public, în direcția de mers. Tot cu o rănire gravă s-a soldat și accidentul comis pe drumul național Buzău-Brăila, de către șoferul Virciu Alexandru, care a circulat cu autoturismul nr. 13.128-B. El a depășit regulamentar pe biciclistul Mocanu Mihalache. Însă acesta a virat brusc spre stînga, fără să se asigure și să semnalizeze, și a fost lovit de autoturism. Vina comiterii accidentului o poartă biciclistul: el nu a respectat prevederea legală care reglementează semnalizarea schimbării direcției de mers.

Regulamentul de circulație stabilește că circulația cu bicicleta pe drumurile publice cu trafic intens este permisă numai persoanelor care au împlinit vîrsta de 14 ani. De asemenea, regulamentul interzice bicicliștilor să învețe să conducă bicicleta pe drumuri publice cu circulație intensă. Iată un accident datorat tocmai nerespectării celor două reguli de circulație stabilite pentru bicicliști și amintite mai sus.

Conducătorul auto Stoiculescu Ion, în timp ce conducea autoturismul 16.755-B, pe drumul național Tirgoviște-Pucioasa, a accidentat mortal o minoră care învăța să circule cu bicicleta pe partea carosabilă a drumului public. În momentul trecerii autoturismului pe lîngă bicicletă, aceasta s-a dezchilibrat și a căzut, lovindu-se mortal de autoturism. Vinovați de comiterea accidentului se fac părinții minorei, care nu au supravegheat-o și care i-au permis să învețe să circule cu bicicleta pe drumuri publice.

Depășirile executate neregulamentar de către conducătorii de vehicule se pot solda și ele cu accidente de circulație.

Tractoristul Domșa Pavel de la S.M.T. Săculeni, regiunea Crișana, executînd o depășire neregulamentară — nu a păstrat o distanță laterală suficientă față de vehiculul depășit — a accidentat un biciclist care staționa pe partea dreaptă a drumului. Biciclistul a fost lovit de roata din spate a tractorului și accidentat ușor.

În sfîrșit, accidente de circulație sînt provocate și de conducătorii de vehicule cu tracțiune animală care adorm în căruțe, conduc sub influența băuturilor alcoolice, nu semnalizează prezența vehiculului cu felinar aprins pe timp de noapte sau nu supraveghează îndeajuns animalele de tracțiune.

— Exemplele pe care ni le-ați dat întăresc un adevăr tragic: acela că nerespectarea de cîte conducătorii de vehicule a regulilor stabilite pentru circulația pe drumurile publice se plătește scump, fie cu avarierea sau distrugerea bunurilor materiale, ba chiar cu viața. Se pare însă că sînt și pietoni care nu-și cunosc sau își uită îndatoririle.

Avem destule exemple și de pietoni care, circula pe drumurile publice din mediul rural și nerespectînd regulile de circulație, s-au expus accidentelor. Iată numai cîteva.

Nerespectînd o igație regulamentară de a traversa drumurile publice perpendicular pe axa acestora și numai după asigurarea că nu există

INTERVIUL NOSTRU

vreun pericol, minorul Patar Luca a fost accidentat mortal. El a leșit în fugă din spatele unui vehicul staționat și a fost lovit de autocamionul nr. 25.278-Pl, condus de șoferul Popescu Vasile.

Șoferul Sava Gheorghe, care circula cu autocamionul nr. 55.875-Pl, pe traseul Rm. Sărat-Focșani, a accidentat mortal un pieton care se deplasa pe partea dreaptă a drumului în direcția de mers. În momentul trecerii autocamionului pe lîngă el, pietonul s-a deplasat către stînga, fiind lovit mortal. Cetățeanul accidentat nu a respectat prevederea regulamentară care obligă pietonii să circule numai pe partea stîngă a drumurilor publice, în cazul cînd acestea nu au trotuare sau poteci.

Este cunoscut tuturor faptul că turmele de animale trebuie supravegheate atunci cînd se deplasează pe drumuri publice. Insoțitorul unei turme de oi nu numai că nu le-a supravegheat, dar a adormit în marginea din partea stîngă a drumului din raza comunei Valea Mare, regiunea Argeș. El a fost grav accidentat de autocamionul nr. 26.905-Ag, condus de șoferul Georgescu Gheorghe, care, vrînd să depășească turma de oi pe partea stîngă a drumului, l-a lovit și l-a accidentat grav.

— Pentru conducătorii de vehicule și pietonii din mediul rural, regulamentul privind circulația pe drumurile publice — intrat în vigoare la 1 iulie 1966 — cuprinde unele reguli noi care trebuie cunoscute cît mai bine și respectate. Vă rugăm să ne spuneți cîteva cuvinte despre cele mai importante.

Vom începe cu bicicliștii, această categorie numeroasă de participanți la circulația pe drumurile publice. Pentru ei, noul regulament de circulație stabilește modul de semnalizare cu brațul a schimbării direcției de mers, a depășirii și a opririlor. Intenția de a schimba direcția

de mers se semnalizează cu brațul întins orizontal; oprirea se semnalizează prin balansarea brațului conducătorului în plan vertical.

Conform noului regulament, bicicliștii vor trebui să circule numai pe piste speciale destinate circulației bicicletelor, în cazul cînd întîlnesc pe traseu urmat indicatorul „Pistă obligatorie pentru biciclete”.

Pentru a fi admise în circulație, bicicletele trebuie să fie echipate cu frînă eficace, sonerie, o lumină albă îndreptată înainte, precum și o lumină roșie sau un dispozitiv reflectant (ochi de piscă) îndreptată spre înapoi.

Cît despre pietoni, circulația lor este permisă numai pe trotuare, iar în lipsa acestora pe potecile laterale ale drumurilor publice. Dacă drumurile publice nu au trotuare sau poteci, pietonii vor circula numai pe partea stîngă a drumului, în direcția de mers. Noul regulament interzice pietonilor să circule pe sectoarele de drum public la începutul cărora este instalat indicatorul „Accesul interzis pietonilor”. Se interzic, de asemenea, pentru pietoni plimbările sau staționările în grup, precum și manifestările distractive (hore, dansuri) pe partea carosabilă a drumurilor publice.

Începînd de la 1 iulie 1966, tractoarele rutiere pot să circule în afara localităților cu o viteză de 30 km/oră. Transportul de persoane în remorcile tractoarelor este permis dacă platforma remorcii este prevăzută cu bănci sau scaune, bine fixate, mai jos de nivelul obloanelor cu cel puțin 15 cm., dacă părțile laterale sînt fixate cu siguranțe și dacă în foaia de parcurs se menționează, sub semnătura și pe răspunderea celor care încuviințează transportul, că remorca poate transporta persoane.

Conducătorii de vehicule cu tracțiune animală, ca și conducătorii de biciclete, vor semnaliza intenția de a schimba direcția de mers, depășirile și opririle.

În cazul cînd în afara părții carosabile există spații pentru circulația vehiculelor cu tracțiune animală sau drumuri laterale, acestea nu vor circula pe drumurile naționale. De asemenea, aceste vehicule nu vor circula pe timp de noapte fără felinar aprins și „ochi de piscă” (catadioptru) montat în partea din spate a vehiculului.

Animalele izolate sau în turmă vor fi conduse — conform noului regulament — de un număr responsabil de insoțitori, cît mai aproape de marginea din dreapta drumului (în cazul cînd în afara părții carosabile nu există spații pentru circulația animalelor), în așa fel încît să nu stînjenească circulația vehiculelor. În cazul cînd animalele în turme sau în grupuri mai mici nu pot fi conduse decît pe trasee în care se includ și drumuri modernizate, se vor lua măsuri ca, pe cît posibil, acestea să fie transportate în vehicule special amenajate. Pe timp de noapte sau ziua cînd este ceață, conducătorii de animale vor purta în mînă un felinar aprins, cu ajutorul căruia vor semnaliza prezența animalelor pe drumurile publice.

Regulile enumerate mai sus, stabilite pentru participanții la circulație din mediul rural, aduc îmbunătățiri considerabile circulației pe drumurile publice.

Drumurile laterale pentru circulația vehiculelor cu tracțiune animală, piste pentru biciclete, spațiile laterale pentru animalele izolate sau în turmă, precum și celelalte prevederi din noul regulament de circulație, vor permite autovehiculelor să circule în condiții mai bune, cu o viteză mai ridicată de circulație (fără a se depăși viteza legală) iar vehiculelor și pietonilor din mediul rural, să circule într-o mai mare siguranță.

Documentar

NEPALUL

Nepalul este o țară situată în partea central-sudică a munților Himalaia, între India și R.P. Chineză. Capitala se află la Katmandu. Suprafața sa este de 140 798 kilometri pătrați — mai mare decât Portugalia și Elveția la un loc. Populația se ridică la aproape zece milioane de locuitori, fiind concentrată, mai cu seamă, în depresiunea Katmandu și în extremitatea sudică, pe cimpia Terai. Șeful statului este regele.

Economia țării a rămas într-un stadiu de subdezvoltare, ca urmare a unor condiții politice vitrege. În antichitate și în evul mediu, pe teritoriul Nepalului au existat o serie de mici principate, care s-au constituit într-un stat unitar abia în secolul al XVIII-lea. Anglia pune ochii pe această țară, iar în urma războiului din 1814—1816 Nepalul devine protectorat englez, impunându-i-se un tratat potrivit căruia politica externă a fost pusă sub controlul autorităților engleze. Cu sprijinul rezidentului britanic, în 1864 a venit la putere familia feudală Rana, din rîndul căreia s-au recrutat, decenii de-a rîndul, prim-miniștrii. Guvernatorii englezi plăteau primului ministru un milion de rupii anual (rupia = monedă națională a Nepalului) pentru dreptul de a recruta din țară trupe în armatele coloniale.

După cel de-al doilea război mondial, mișcările populare, tot mai puternice împotriva orînduirii feudale și a dictaturii familiei Rana, au determinat unele schimbări în viața statului, mai cu seamă după 1951, cînd familia Rana a fost înlăturată de la cîrma țării. Au fost puse impozite asupra tuturor proprietăților funciare (vechiul sistem fiscal proteja pe marii moșieri, iar diferite instituții cu caracter religios erau scutite de impozit). Panceaitul național (Parlamentul) a adoptat o legislație care prevede interzicerea diferitelor forme de muncă forțată, anularea privilegiilor acordate unor grupuri de persoane și proclamarea egalității tuturor cetățenilor în fața legii.

Greutăți mari de ordin economic împiedică însă

un progres substanțial. Industria este slab dezvoltată. Există doar câteva întreprinderi de prelucrare a trestiei de zahăr, de textile și încălțăminte. Bogate resurse — cărbune, fier, aramă, aur, argint etc. — rămîn nefolosite. Un economist nepalez arăta că numai exploatarea parțială a cinci rîuri mai importante, care curg pe teritoriul țării, ar da Nepalului un potențial energetic de 8,6 milioane Kw. O piedică serioasă în calea progresului este și menținerea relațiilor feudale în agricultură. Un număr restrîns de membri ai familiei de latifundiați Rana posedă 80 la sută din terenurile cultivabile, în timp ce nouăzeci din populația satelor este complet lipsită de pămînt. Țăranul nepalez este nevoit să lucreze pămînt în arendă. Pînă în anul 1928 exista în mod legal și sclavia și, de fapt, pe slocuri mai există și acum. Proiecte de reformă agrară au existat, dar ele nu au fost puse în aplicare.

După evenimentele din 1951, pe plan politic internațional, Nepalul a stabilit relații diplomatice cu o serie de țări, printre care cu vecinii săi, India și R.P. Chineză. Nepalul duce o politică de neaderare la blocurile militare.

E. MARTIN

Din presa străină

RĂZBOIUL
DIN VIETNAM

Prin bombardarea obiectivelor situate la periferiile Hanoiului și Haifongului, Administrația Johnson a făcut acum aproape tot ceea ce a spus sau a indicat că nu va face, și acest capitol trist din istoria americană nu s-a încheiat încă. Administrația Johnson a declarat că nu urmărește o soluție militară a războiului. Or, în prezent este evident că urmărește tocmai acest lucru. Ea a spus că se află în Vietnam doar pentru a ajuta un guvern legitim să se apere și a sfîrșit prin a sprijini o clică militară care nu este un guvern legitim.

Chiar dacă se ține seama de nesiguranța și ambiguitățile morale ale războiului, vinovăția actualii administrații este aproape fără precedent.

New York Times

Acesta nu este felul de război care poate fi cîștigat prin bombardarea orașelor sau a periferiilor lor.

Miami Herald (S.U.A.)

Președintele Johnson crede că prin noile bombardamente va putea scurta războiul. S-ar putea ca el să greșească. Dacă greșește, următoarea hotărîre pe care o va lua s-ar putea să fie și mai funestă decît cea prezentă

Times (Londra)

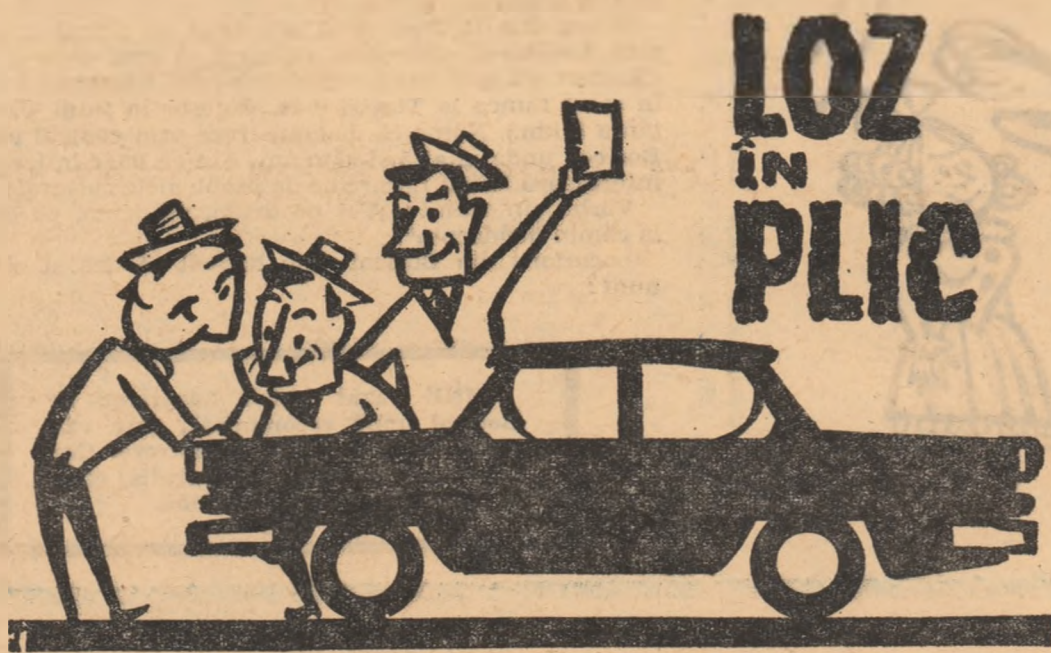
Acesta este un nou pas pe drumul spre ruină pe care guvernul american pășește de cîțiva ani.

Guardian (Londra)

Nu putem găsi nici o justificare bombardamentelor. Americanii se pare că găsesc o justificare. Ei par a spune că bombardamentele constituie un mijloc de presiune asupra Vietnamului de nord.

Vor continua atacurile? În caz afirmativ, doar un singur cuvînt poate caracteriza modul în care poartă americanii acest război: teroare.

Aktuelt (Copenhaga)

PESTE 70 AUTOTURISME de diferite mărci au fost atribuite de la începutul anului, la Loz în plic.

Printre ultimii cîștigători cităm pe: ANDREI GHEORGHE — Ploiești — „Renault 10 major”; GUȘĂ STAN — comuna Ștorobăneasa — Alexandria „Fiat 600”; FLOREA ALEXANDRU — Focșani — „Wartburg Standard 312/B” și FLORESCU MARIAN — comuna Lipnița — Dobrogea — „Fiat 850”.

PESTE 50 de CÎȘTIGURI A 20 000 LEI ȘI 10 000 LEI au obținut cîștigători din: Ploiești, București, Iași, Constanța, Tg. Jiu, Tîrnăveni, Craiova, Tîrgoviște, Brașov, Timișoara, Galați, Baia Mare.

Ori unde vă aflați,

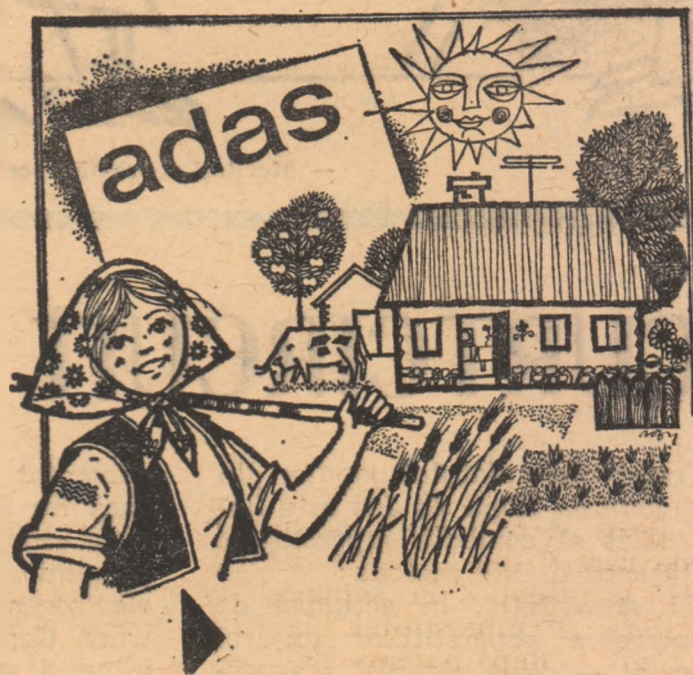
JUCAȚI
LA
LOZ ÎN PLIC

ASIGURAREA FACULTATIVĂ PAUȘALA

reprezintă o măsură de prevedere pentru fiecare membru al cooperativelor agricole de producție. Asigurarea se încheie, la alegerea asiguratului, pe termen de un an sau pe termen de șase luni și cuprinde: asigurarea animalelor, asigurarea bunurilor din gospodărie și asigurarea pentru cazurile de accidente.

Contractele de asigurare pot fi încheiate prin agenții de asigurare, responsabilii cu munca ADAS și inspectorii de asigurare.

Prima de asigurare este de 80 lei pe un an și 40 lei pe șase luni.

Abonați-vă
la revista ALBINA

În paginile revistei „Albina”, cititorii găsesc însemnări scriitoricești, poezii, fragmente de romane, povestiri, schițe literare, reportaje și articole despre cooperativile agricole de producție, despre mișcarea artistică de amatori. De asemenea, revista publică cu regularitate o pagină de popularizare a științei, o pagină cu probleme internaționale, precum și o pagină de satiră și umor.

Costul unui abonament anual (este de lei 13.

drept la țintă

ÎN REGIUNEA MARAMUREȘ

ROADE DULCI

Venind cu niște treburi la Remetea Oașului, baci Ion din Ardușat a mas câteva zile pe la șogori, veri și cuscri. În prima dimineață, a auzit-o pe-o nepoată de-a sa zicînd:

— Apoi, eu vă las cu bine, că mă duc la zmeură.

A doua zi, la fel;

— Vă las cu bine, plec la zmeură.

A treia zi, așijderea.

— Măi să fie! s-a-nruntat baci Ion. Fata asta o șterge într-una pe munte la șugle de zmeură. Cu munca la cooperativa agricolă a pus-o de mămăligă și, din frunzășă ce era, o s-ajungă coada cozii. Zmeura asta a ei îmi lasă un gust amar!

Seara, baci Ion a luat-o la rost:

— Măi nepoată, fosta-l la prașitul porumbului?

— Nu.

— Dar la cartofi sau la sfeclă?

— Nici.

— Umbli toată ziua la zmeură.

— Da.

— Pe coclauri!

— Care coclauri, baci Ioane? Zmeura e plantată de cooperativă. Dă cite 3—4 tone la hectar. Am făcut acolo o mulțime de zile-muncă.

Lui baci Ion i-a venit inima la loc.

— Hai numa' să te țuc o dată, că ești ca zmeura de dulce! (Iar în sine, socoti repede: „O să plantăm și noi la Ardușat. 3—4 tone înseamnă 18 000—20 000 lei la hectar“).

Întilnindu-se cu altă nepoată a întrebă-o curios:

— Tu cite zile-muncă ai făcut la zmeură?

— Nici una.

— Foarte rău. Ai putea să ciștiți și tu ca Maria.

— Eu lucru la coacăz negru.

— La ce?

— La coacăz negru. Scoa-

tem o tonă la hectar. Asta înseamnă 30 000 lei venituri. Și avem 15 hectare. Vorba ceea: vezi numai negru înaintea ochilor!

— Apoi negru să vedem și noi la Ardușat, dar să fie coacăz. Vino să te țuc și pe tine, chit c-o să fac diabet!

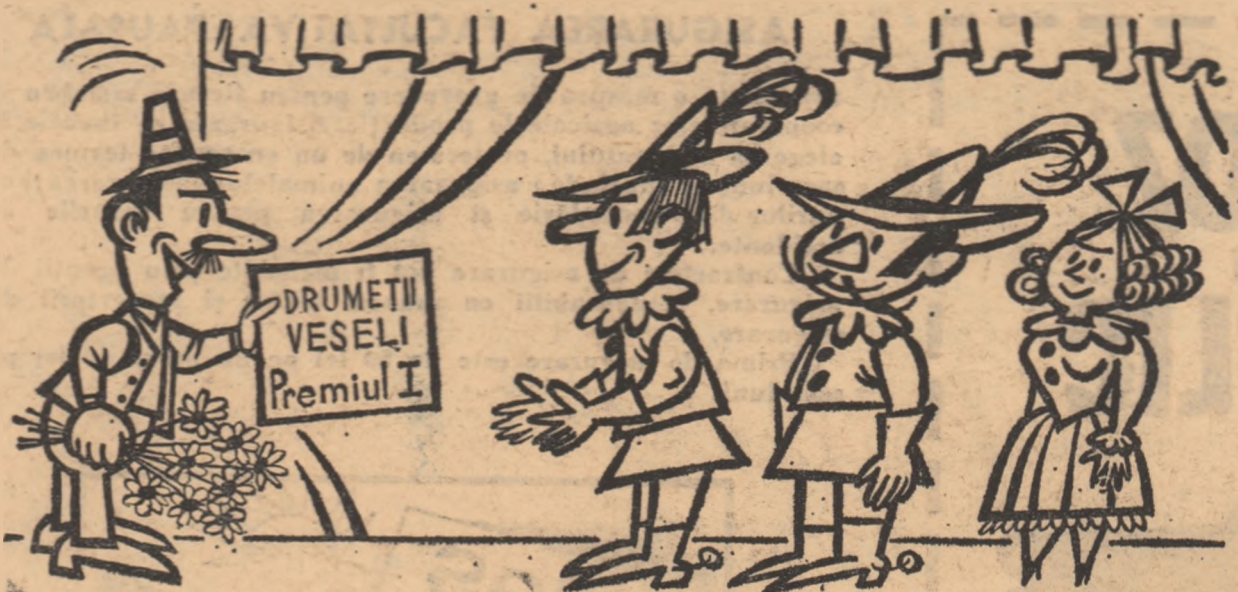
Și de cum s-a dus în vizită la un șogor care stăruia de două zile să nu-l ocolească, baci Ion a și luat-o pe fiica acestuia la întrebări:

— Să-mi spui tu mie, măi nepoată, cite zile-muncă ai făcut la coacăz negru și la zmeură.

— Nici una.

Baci Ion tocmai se pregătea să-i spună: „Asta-i rău, ai putea ciștiți și tu ca Maria și Catița“ — cînd văzu că i se aduce o uriașă porție de dulceață de căpșuni, dintr-o chișea cit o căldare. De aceea, o dată cu dulceața, își înghiți și vorba.

Echipa de teatru a casei de cultură din Vișeu a organizat un turneu cu 25 de spectacole, în comunele din regiune.

— Meritați și premiul acesta!

SCURTCIRCUIT

Președintele sfatului popular din comuna Rona de Jos este hotărît să combată superstițiile. Și iată care îi este metoda:

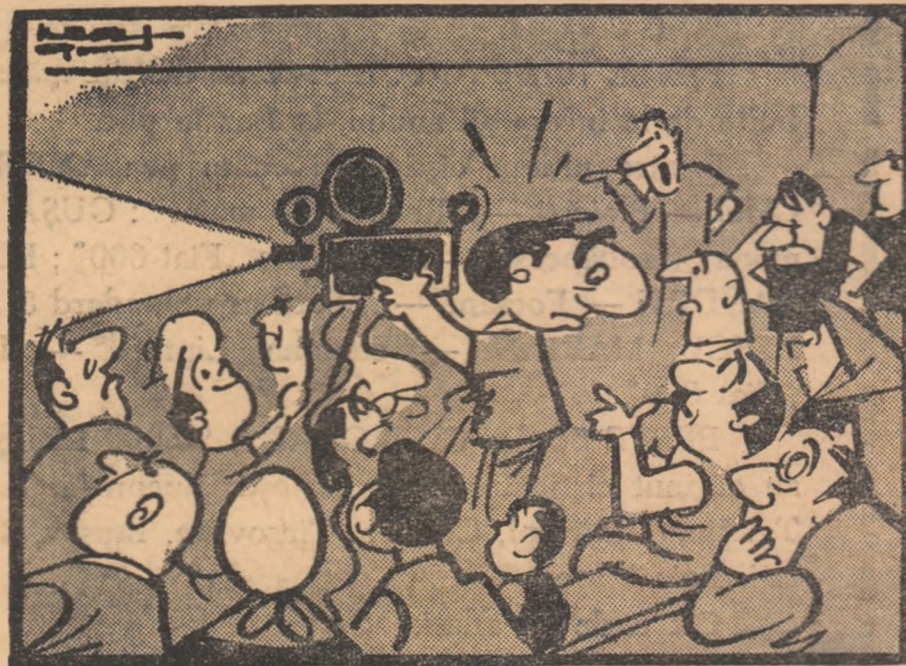
„Păi să vedeți... În acțiunea de combatere a superstițiilor un rol important — după părerea mea personală — îl are filmul sau mai bine zis aparatul de filmat. Noi nu vrem ca sătenii să creadă că imaginea proiectată pe ecran vine cine știe de unde. Ferească dumnezeu! Ei trebuie să fie convinși că imaginea vine dintr-un aparat. Tocmai pentru acest motiv nu am făcut o cabină în care să-l ascundem. Lăsăm aparatul de filmat pe niște bănci în fundul sălii, în văzul tuturor și la îndemîna tuturor.

Sătenii se întrebă, pe bună dreptate, cum funcționează acest aparat. Degeaba o să le spunem noi că este

alimentat de un grup electrogen dacă nu îl arătăm. Iar pentru educația științifică nu trebuie precupțit nimic. Așa că am instalat grupul electrogen pe o săliță, chiar la intrare. Care cum intră îl vede, pune mîna și se convinge că-i grup electrogen. Apoi, mergînd de-a lungul firelor ajunge în sala de spectacol.

Ni s-a spus că aparatele trebuie izolate într-o cabină, însă noi nu avem nimic de ascuns. Lăsăm oamenii să învețe din propria lor experiență. Așa combatem superstițiile și — să bat în lemn — nu s-a întîmplat încă nici un accident.“

Poate că întreprinderea regională de cinefitație ar putea produce un scurtcircuit în originala mentalitate a președintelui sfatului popular comunal.

Pagină realizată de A. CROITORU și N. VLAHU
Desene de Neagu RĂDULESCU și Nic. NICOLAESCU

Biblioteca Aurelia Bustan din comuna Cuhea a organizat în ultimul timp numai recitări și seri de basme.

— Zi așa cu manifestările: basme, basme, numai... „basme“ !!

TOT PE DRUM...

La rubrica „Mica publicitate“ zăresc inserate, unul sub altul, aceste trei anunțuri:

CEDEZ locuință în satul Lunca la Tisa contra locuință corespunzătoare în satul Tisa. A se adresa: Mihai Lazarciuc.

SCHIMB post cadru didactic în satul Tisa pentru post asemănător în satul Lunca la Tisa. A se adresa: Mihai Lazarciuc.

DORESC și casă și post cadru didactic în comuna Bocicoi. A se adresa: Mihai Lazarciuc.

Nu mai înțelegem nimic în fața acestor trei variante. Ba dorea locuință în Lunca la Tisa, ba post în Tisa, ba ambele în Bocicoi.

M-am dus la Bocicoi și am aflat că Mihai Lazarciuc este directorul căminului cultural. Vorba vine director. Căminul stă mai mult închis deoarece directorul locuiește în satul Lunca la Tisa și este profesor în satul Tisa (distanța 9 km.). Noroc că drumul trece prin centrul comunei Bocicoi, unde se află și căminul. Așa că doar în trecere, se interesează Mihai Lazarciuc de problemele culturale.

Vorba cîntecului: „Tot pe drum, pe drum, pe drum și la cămin nicidcum“.

Locuitorii din Bocicoi s-au hotărît să dea și ei un anunț:

CINE văzut Mihai Lazarciuc în Bocicoi bună recompensă, cine văzut în altă parte să-l păstreze. Cădăm asemenea director gratis, căutăm unul care să corespundă.